

பேசோரில் ஒரு போர்வீரன்

பலன் அளிக்கப்பட

ஒரு சிறு சேவை

[30:21-25]

இரண்டாம் உலகப் போரின் இருள்மிக்க நாட்களில், “இல்ல(க்காவல்) படையணி” என்பதைப் பற்றி ஒருவர் அடிக்கடி கேள்விப்பட்டிருக்க முடிந்தது. அந்தக் காலத்தில் இருந்த மிகச் சிறந்த தலைவர் ஒருவரால் இதன் செய்தியானது தெளிவாகவும் சுருக்கமாகவும் தொகுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளது: “நின்றுகொண்டு காத்திருத்தலை மட்டுமே செய்த அவர்களும் சேவைதான் செய்தார்கள்.” இதன் அர்த்தம் தெளிவானதாக உள்ளது. நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தாலும், அது எவ்வளவு சிறிய செயலாயிருந்தாலும், அது முழுமையான யுத்த முயற்சியில் உதவியாயிருந்தது. கடல் தாண்டி இருந்தோ அல்லது “இல்ல(க்காவல்) படையணியில்” இருந்தோ எல்லா அமெரிக்கர்களும் ஒன்றிணைந்து யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சேவையில் இவ்விதமான ஒருமைத்தன்மை 30:21-25ல் காணப் படுகிறது. தாவீதும் அவரது படையில் இருந்த அறுநூறு பேரும் சிக்லா கிற்குத் திரும்பிய பொழுது, தாங்கள் பேணிக்காத்திருந்த ஒவ்வொன்றும் எரிந்து அழிந்திருக்கக் கண்டார்கள். அவர்களின் இல்லங்கள் புகைந்து சாம்பலாகியிருந்தன, அவர்களின் குடும்பங்கள் பிடிக்கப்பட்டுக் கிடந்தனர், மற்றும் அவர்களின் உடமைகள் யாவையும் களவாடி எடுத்துச் செல்லப் பட்டிருந்தன. யுத்தத்தின் அழிவுத் தன்மையினால் கடினப்பட்டுக் கிடந்த அனுபவசாலிகளின் குழுவில் துக்கம் மேலிட்டிருந்தது (30:4). தாவீது தேவனிடம் ஆலோசனை கேட்ட பின்பு, அந்தக் கொள்ளைக்குப் பொறுப்பாளிகளாயிருந்த அமலேக்கியரை விரட்டிச் சென்றார். அவரது படைத்துருப்புக்கள் சக்தி இழந்த நிலையில் இருந்தன. உணர்வுப்பூர்வமான சக்தியும் இழந்த நிலையில், தேவையற்ற தளவாடப் பொருட்களுடன் பேசோர் என்ற இடத்தில் இருநூறு படைத்துருப்புக்களை விட்டுச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. எஞ்சியிருந்த நானூறு பேர், படையெடுத்து வந்தவர்களைப் பிடித்து இழந்தவைகளை எல்லாவற்றையும் மீட்டார்கள். அவர்கள் பேசோருக்குத் திரும்பி வந்த வேளையில், அந்த நானூறு பேர் “தளவாடங்களிடம் இருக்கும்படிக்கு” பின்னால் விட்டுச் செல்லப்

பட்டிருந்தவர்கள், கொள்ளையிட்ட பொருட்களில் பங்கு எதுவும் பெறக் கூடாது என்று வாதிட்டார்கள். அவர்களின் கசப்பான எண்ணப்போக்கு, 30:22-24ன் வார்த்தைகளைத் தூண்டி விட்டது.

இங்கு நாம் சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனுக்கு ஊழியம் செய்தல் குறித்த மாபெரும் கொள்கையொன்றைக் காண்கின்றோம். அந்த நானூறு பேரின் வார்த்தைகளில் ஊழியம் ஒரு எதிர்மறையான கோட்பாட்டில் கண்ணோக் கப்பட்டது. சில சேவைகளை மனிதர் எவ்வாறு மதிக்கின்றார் என்பதையும் அதே சேவைகளைத் தேவன் எவ்வாறு மதிக்கின்றார் என்பதையும் பற்றிய வியப்புக்குரிய உட்கண்ணோட்டம் ஒன்றை நாம் கண்டறிகின்றோம்.

நியமம் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது

நானூறு பேரின் வார்த்தைகளைத் தாவிது கேட்ட பொழுது, அவர் உடனே (அவர்களின்) தவறைத் திருத்தினார். தாவீதைப் பொறுத்தமட்டில் எல்லாரும் ஒன்றாக அந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டதாகத்தான் கருதினார். சிலர் ஒரு செயலைச் செய்யக் கூடியவர்களாயிருக்கையில் மற்றவர்கள் வேறு சில செயல்களை செய்யக் கூடியவர்களாயிருந்தார்கள். ஒரு மனிதர் உண்மையிலேயே யுத்தத்திற்குச் சென்றிருந்தாலும், அல்லது தளவாடங்களைக் காத்துக் கொண்டிருந்தாலும், அவர் இன்றியமையாத சேவையைச் செய்ததாகத்தான் தாவிது கருதினார்!

இந்தக் நியமமானது, “மிகச் சிறியதாக” இருப்பினும் எந்த ஒரு பணிப்பொறுப்பையும் நிறைவேற்றுகின்றவர்களின் மீதான தேவனுடைய அக்கறையை வெளிப்படுத்தும் வேத வசனங்கள் பலவற்றில் காணப்படுகின்றது! சகரியா 4:10ல், தேவாலயத்தின் கட்டுமான வேலையானது எனிய ஒரு தூக்கு நூலைக் கொண்டு தொடங்கப்பட வேண்டியதாயிருந்தது. சுவரின் நிலையை தூக்குநூல் கொண்டு சரி பார்க்கும் சிறிய வேலையைச் செய்பவரைப் பற்றித் தேவன் மகிழ்வடைந்தார். மாற்கு 14:8ல் மரியாள் கிறிஸ்துவை அபிஷேகம் செய்த பொழுது, அவள் தன்னால் இயன்ற ஒரே செயலைத்தான் செய்தாள். சிலர் அந்தச் செயலை வீணானதாகக் கண்டார்கள், ஆனால் நமது கர்த்தர் அதை அவ்விதமாய்க் காணவில்லை! யோவான் 6:9ல் அந்திரேயாவுக்கு அற்பமானதாயிருந்த ஒரு சிறிய மதிய உணவானது கிறிஸ்துவினால் பலம் வாய்ந்த ஒரு நோக்கத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. மிகச் சிறியதாகவும் அற்பமானதாகவும் தோன்றுகின்ற விஷயமானது அடிக்கடி எண்ணப்படாமலும் அவமதிக்கப்படும் உள்ளது, ஆனால் அவற்றை (யும்) நமது கர்த்தர் பயன்படுத்துகிறார் (மத். 10:42; மாற்கு 9:41; முதலியன). எல்லா சேவைகளுமே தேவனுக்கு இன்றியமையாதவைகளாகவே உள்ளன!

நியமம் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றது

தேவையற்ற தளவாடங்களைக் காத்துக் கொள்வதற்கென்று இருநூறு பேர் விட்டுச் செல்லப்பட்டிருந்தார்கள். இது அமலேக்கியர்களை

மேற்கொள்வதற்குத் தாவீதை விரைவில் செல்லக் கூடியவராக்கியது. அந்த இருநூறு பேர், வெற்றிக்குப் பங்களித்த வலிவார்ந்த பணிப்பொறுப்பு பொன்றைச் செய்திருந்தார்கள். வெற்றி பெற்ற பிறகு அந்த இருநூறு பேரிடம் தாவீது திரும்பி வந்து அவர்களை வாழ்த்தினார். அவரது வாழ்த்துதலில் நாம் பின்வருவனவற்றைக் கண்டறிகின்றோம்:

நாம் யாவரும் சமமான ஊழியர்கள் மற்றும் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் சரியான வேலை உண்டு. இந்த வீரர்கள் தங்கியிருந்து தளவாடங்களைக் காத்திருக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டிருந்தனர். இவர்களின் பணி முக்கியமானதாக இருந்தது. பணிகளைப் பகுத்து வகைப்படுத்தி, அவற்றை “முக்கியமானவைகள்” என்ற வகையில் வரிசைப்படுத்தும் செயலுக்குச் சாய்ந்துள்ளதால் நம்மில் பலர் இந்தப் பாடத்தைக் காணத் தவறுகின்றோம்.

இவ்வகையான நடக்கை கொரிந்து நகரில் துன்பகரமான விளைவுகளைக் கொண்டிருந்தது. இந்தத் தவறை எதிர்த்து நிற்பதில் மூன்று பலத்த கருத்துக்களைப் பவுலின் நிருபம் வலியுறுத்தியது (1 கொரி. 12:12-28). முதலாவது, ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் மாறுபட்டவர்களாயிருப்பினும் சமமானவர்களாகவே உள்ளனர் (1 கொரி. 12:15). இரண்டாவது, ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் பிற உறுப்பினர்களுடன் கட்டப்பட்டிருக்கின்றனர் (1 கொரி. 12:26; கொலோ. 2:2). மூன்றாவது, “கனவீனமாய் உள்ளவையென” மிகவும் இன்றியமையாதவைகளாக உள்ளன (1 கொரி. 12:22-24).

விலங்குகளின் குழுவொன்று ஒருமுறை, பள்ளியொன்றைத் துவங்குவதில் மூலம் தங்களின் பொது நலனை மேம்படுத்த முடிவு செய்தன. அந்தப் பள்ளியில் நீச்சல், ஓடுதல், ஏறுதல் மற்றும் பறத்தல் ஆகியவை உள்ளடங்கியிருந்தன. நன்றாக நீந்தக் கூடிய வாத்து பிற துறைகளில் குறைவு பட்டிருந்தது, எனவே அது ஏறுதல், ஓடுதல் மற்றும் பறத்தல் ஆகியவற்றை முக்கிய பாடங்களாக எடுத்துப் படித்தது, இது அதன் நீந்துதலுக்குக் கெடுதியாயிருந்தது. மிகவுயர்ந்த ஓட்டத்தைக் கொண்டிருந்த முயல், பிற வகுப்புகளில் அதிக நேரம் செலவிடும்படி வற்புறுத்தப்பட்டது, இதனால் அது தனது புகழ்மிக்க ஓட்டத்தில் அதிகமானதை இழந்து போயிற்று. ஏறுதலில் முதல் தரமாயிருந்த அணில் மூன்றாம் தரத்திற்குத் தாழ்ந்தது, ஏனென்றால், அதன் பயிற்சியாளர் அதற்கு நீந்தவும், பறக்கவும் கற்றுக் கொடுப்பதில் அதிக நேரத்தைச் செலவிட்டிருந்தார். கழுக்குப்ப பறத்தல் என்பது இயல்பாக இருந்த போதிலும், அது மரத்தில் ஏறுதலை கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறப்பட்ட பொழுது, அது மரத்தின் உயரங்களுக்குப் பறந்து செல்வதற்கு ஒழுங்குப்படுத்தப்பட்டது. இது, சபையில் அடிக்கடி நடப்பவற்றை வேதனையான வகையில் சித்தரிக்கின்றது. ஒவ்வொருவரும் தனிப்பட்ட வரங்கள்/திறன்கள் கொண்டுள்ளனர், ஆனால் சிலர் தங்கள் திறனுக்கு அப்பாற்பட்டவற்றை நிறைவேற்ற முயற்சி செய்கின்றனர், அப்போது அந்தப் “பெரிய” பணிகளை அவர்களால் செய்ய முடியாமற் போவதால் தாங்கள் (எதற்கும்) இலாயக்கற்றவர்கள் என்று உணரும்படியாக்கப்படுகின்றனர் (இ.வ. ரோமர் 12:6). இந்தத் தத்தவமானது தவறு என்று பேசோரின் செய்தியினால் வெளியாக்கப்

படுகின்றது, ஏனெனில் எல்லாரும் மாறுபட்டவர்களாய் இருந்தாலும் எல்லாரும் சமமானவர்களாகவே இருக்கின்றோம்!

சபையின் ஊழியத்தில் பல்வகைப்பட்ட தன்மை என்பது தேவனுடைய திட்டங்களை நிறைவேற்ற இன்றியமையாததாக உள்ளது. “பேசோரில் உட்கார்ந்து கொண்டு” நீங்கள் யுத்தகளத்தில் இல்லாததால் சிடுசிடுத்துக் கொண்டிருப்பது பயனற்றதாக உள்ளது! பிறர் செய்வதை நீங்கள் செய்ய முடியாததால் கவலைப்படுதல் என்பது பயனற்றது. தேவனுடைய படையின் வீரர்கள் என்ற வகையில், நம் அக்கறை பிரசங்கி 9:10 வசனத்தினால் தொகுத்துரைக்கப்பட்டபடியானதாயிருக்க வேண்டும். தனித்தனியாக நாம் செய்யக் கூடியவற்றிற்கு நாம் தேவனிடத்தில் (கணக் கொப்புவிக்கும்) பொறுப்பைக் கொண்டுள்ளோம்! அறியப்படாத எழுத்தாளரால் எழுதப்பட்ட பின்வரும் கவிதையானது, தனிப்பட்ட கடமையின் கட்டுப்பாட்டினை விவரிக்கின்றது:

சூரியன் மறையும் நேரம்

இந்த நாளை நீங்கள் வீணாக்கினீர்களா அல்லது பயன்படுத்தினீர்களா? அது நன்றாகவா அல்லது அற்பமாய்ச் செலவிடப்பட்டதா? சூரிய ஒளியின் கதிர் ஒன்றை நீங்கள் விட்டுச் சென்றீர்களா? அல்லது திருப்தியின்மையின் தழும்பு ஒன்றை நீங்கள் விட்டுச் சென்றீர்களா?

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் நீங்கள் உங்கள் கண்களை மூடுகையில் நீங்கள் இன்று செய்த பணியினிமித்தம்

இன்னும் ஒரு நாளைய தினத்தை நீங்கள் ஈட்டிக் கொண்டுள்ளதாகத் தேவன் கூறுவார் என்று நீங்கள் நினைக்கின்றீர்களா?

தெளிவாய்த் தோன்றாத மற்றும் எளிய ஊழியம் தேவனுக்கு முக்கியமானதாக உள்ளது. “காணக் கூடிய இடங்களில்” ஊழியம் செய்யத் திறன் கொண்டிருக்கத் தவறியுள்ளவர்கள் தேவனுடைய இராஜ்யத்தில் முக்கியமானவர்களாய் உள்ள அமைதியான, காணப்படாத ஊழியங்களில் அதிகம் நன்கு செயல்படக் கூடும். பிரசங்கியாரும் மூப்பர்களும் முன்னணியில் இருக்கலாம், ஆனால் தேவபக்தியுள்ள தாய்மார்களும், பயபக்தியுள்ள தந்தையர்களும், அமைதியும் ஞானமும் உள்ள பரிசுத்தவான்களும், தங்கள் எளிய காணிக்கைகளை இட்ட விதவைகளும், இவர்களுக்காக (பிரசங்கியார் மற்றும் மூப்பர்களுக்காக) ஜெபத்தில் போராடப் பல மணி நேரங்களைச் செலவிட்டவர்களும் இல்லையென்றால் இவர்கள் (பிரசங்கியாரும் மூப்பர்களும்) எங்கிருப்பார்கள்? பல பேர் “பேசோரில் அமர்ந்து” அமைதியாக ஊழியம் செய்வதால்தான் சபை உயர்ந்து நிற்கின்றது! (பிர. 9:10).

நமது ஊழியம் நித்திய அங்கீகாரத்தை விளைவிக்கும். தாவீது பேசோருக்குத் திரும்பிய பொழுது, அவர் தளவாடங்களிடத்தில் இருந்தவர்களை வாழ்த்தி வணக்கம் தெரிவித்தார் (30:21). இந்த வணக்கம், இவர்களின் மீதான குறிப்பிடத்தக்க மரியாதையையும் இரக்கம் மிக்க ஆர்வத்தையும் செயல்விளக்கப்படுத்திற்று. இதைச் செய்ததில் அவர் மோசேயையும்

(எண். 31:27), யோசுவாவையும் (யோசு. 22:8) பின்பற்றினார். தாவீதின் அங்கீகரித்தல் எவ்வளவு பெரியதாக இருந்ததோ, அதைக் காட்டிலும் பெரிய அங்கீகரித்தல் ஒன்று கிறிஸ்துவுக்கு ஊழியம் செய்பவர்களுக்கு காத்திருக்கின்றது (மத். 10:2; 25:35, 36). கடைசி நாளில் கிறிஸ்துவின் மூலமாக இனிமையான ஒரு அங்கீகரித்தலைக் கேட்பது என்பது எவ்வளவு அற்புதமானதாயிருக்கும்! (மாற். 14:8). பேசோரில் இருந்தவர்களின் நியமங்களைப் பின்பற்றுவவர்களுக்கு இவ்விதமான அங்கீகரித்தல் முன்பதிவு செய்து வைக்கப்பட்டுள்ளது.

நியமத்திற்கு அறைகூவல் விடப்பட்டது

நியமம் எவ்வளவு பெரியதாக உள்ளதோ அவ்வளவுக்கு, மரணத்திற்கேதுவான அறைகூவல் ஒன்று அதன் நடைமுறைப்படுத்தப் படுதலை ஒழிக்கக் காரணமாகின்றது. சகரியா 4:10ஆ - வில் “அசட்டை பண்ணுதல்” என்ற வார்த்தையில் இந்த அறைகூவல் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. “அசட்டை பண்ணுதல்” என்ற வார்த்தை, இகழ்ச்சியுடன் நோக்குதல், அற்பமான விஷயமாகக் கருதுதல் அல்லது சிலவற்றுக்குச் சிறிய அளவில் முக்கியத்துவம் கொடுத்தல் என்று அர்த்தப்படுகின்றது. இது 30:22ல் நடைபெற்றது. தளவாடங்களைக் காத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் தாழ்ந்த மனிதர்களாக நடத்தப்பட்டார்கள். சேவையின் மாபெரும் நோக்கத்தை அமிழ்த்துவதற்கு பெருமை, சுயநலம், மற்றும் அறியாமை ஆகியவை ஒன்று கூடின. இது இன்றைய நாட்களிலும் கவலைக்குரிய வகையில் தொடருகின்றது.

சேவையின் நியமமானது பரந்த இரு துறைகளில் அறைகூவல் விடப்பட்டு அடிக்கடி தோல்வி அடையச் செய்யப்படுகிறது. முதலாவது, புரிந்து கொள்ளாதலில் உள்ள குறைபாடு, “தளவாடங்களிடத்தில் தங்கியிருப்பவர்களை” அடிக்கடி உற்சாகம் இழக்கச் செய்கின்றது (மத். 18:6). பணிப் பொறுப்பு எவ்விதமானதாயிருந்த போதிலும், ஊழியம் செய்கின்ற யாவரும் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்கின்றோம் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்! இந்தப் புரிந்து கொள்ளாதலானது நம்மை, நடத்தப் படுகிற எல்லாப் பணிகளுக்காகவும் நன்றி நிறைந்தவர்களாயிருக்கச் செய்யும்!

இரண்டாவது, “தளவாடங்களிடத்தில் தங்கியிருப்பவர்கள்” பற்றி உணர்வறிவின்றியிருத்தல் என்பது அடிக்கடி காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது (30:22). யுத்தத்திலிருந்து திரும்பியவர்கள், தளவாடங்களிடத்தில் தங்கியிருந்தவர்களை எவ்வாறு நடத்தினார்கள் என்பதை எச்சரிக்கையாய்க் கவனித்துப் பாருங்கள். அவர்கள் கடுகடுப்பாக, கண்டிப்பானவர்களாக, பரிசுத்தத்தைக் கெடுப்பவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் உயர்வு மனப்பான்மையான எண்ணப்போக்குடன் தங்கள் சகோதரர்களுக்கு எதிராக முறுமுறுத்து, அவர்களைக் கொடுமையாய் நடத்தினார்கள்! இது, அவர்களை வாழ்த்தி அவர்களிடத்தில், அன்பான பரிவிரக்கத்தைக் காண்பித்த தாவீதின் பண்புக்கு நேர் மாறானதாக இருந்தது (30:21).

முடிவுரை

கிறிஸ்துவின் சபையில் ஊழியம் செய்யும்படியாக நாம் யாவரும் நியமிக்கப்பட்டுள்ளோம். இவ்விதமாக, நாம் யாவரும் நம்மால் இயன்றதை எல்லாம் செய்ய வேண்டும் (1 தீமோ. 1:12; லூக். 12:42, 43, 47, 48; மாற். 14:8).

கர்த்தருடைய சபையில் நீங்கள் செய்யும் ஊழியத்தின் வகையைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். ஆராதனைக் கூடுகைகளில் பயபக்தியும் பக்தி விருத்தியும் அளிப்பதற்கு உங்களால் முடிந்த எல்லாவற்றையும் செய்யுங்கள். “சிறு விஷயங்கள்” எனப்படுபவைகள் அடிக்கடி பார்வையாளர்களை ஆராதனை வேளை பற்றி வளமான ஆழ்ந்த சிந்தனை கொள்ளும்படி செய்கின்றன. உங்களுக்குள் கிறிஸ்து வாழ்கின்றார் என்பதை இழந்து போகப்பட்டிருப்பவர்களுக்குக் காண்பிக்க உங்களால் இயன்ற எல்லாவற்றையும் செய்யுங்கள். “சிறு விஷயங்கள்” எனப்படுபவைகள் அடிக்கடி நம்பிக்கையை வெற்றி கொண்டு, எதிர்காலத்தில் மனமாற்றத்திற்கு வழி வகுக்கின்றன. உங்கள் சகோதரரை/சகோதரியை உற்சாகப்படுத்துவதற்கு உங்களால் இயன்றவற்றைச் செய்யுங்கள். பெரும்பாலும் “சிறு விஷயங்கள்” எனப்படுபவைகள் துன்புற்றுக்கிடக்கும் இருதயங்களில் வைராக்கியத்தையும் ஒப்புக் கொடுத்தலையும் மீண்டும் பற்றியெரியச் செய்கிற இரக்கத்தினாலும் அக்கறையினாலும் தூண்டி விடப்பட்டவைகளாய் உள்ளன.

பேசோரில் இருந்த வீரர்கள் ஊழியம் பற்றி நமக்கு வலிவார்ந்த பாடத்தைப் போதிக்கின்றார்கள். தகுதி வாய்ந்த ஊழியத்திற்கான பலன் வளமானதாயிருக்கும், ஏனெனில் “யாவரும் ஒரே விதமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளுகின்றோம்.” உங்களால் இயன்றதைச் செய்யுங்கள், பிறர் செய்கிற “சிறு விஷயங்கள்” பற்றி உணர்வறிவுடன் இருங்கள், மற்றும் அவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட தங்களின் முயற்சிகளில் தொடர்ந்திருக்குமாறு அவர்களை உற்சாகப்படுத்துங்கள்.

பேசோரின் வெற்றி கொள்ளும் எண்ணப்போக்கை விவரிக்கும் வகையில் ஆபிரகாம் லிங்கனின் வாழ்வில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை புரூஸ் பர்ட்டன் அவர்கள் கூறியுள்ளார். உள்நாட்டு யுத்தத்தில் வளர்ச்சி பற்றி முதல் தகவலைப் பெறத் தேடிய லிங்கன் தளபதி மெக்கிளைஸ்லன் அவர்களை நாடினார். ஜனாதிபதியும் ஒரு கேபினட் உறுப்பினரும் வந்த வேளையில் மெக்கிளைஸ்லன் தமது வீட்டில் இல்லை, எனவே லிங்கன் ஒரு மணி நேரமாகக் காத்திருந்தார். கடைசியில் தளபதி திரும்பி வந்தார். அவர் லிங்கனை வாழ்த்தி வரவேற்பதற்குப் பதிலாக, மாடிப்படியில் ஏறிச் சென்று படுக்கைக்குச் சென்றார், தனது வேலையாட்களை அனுப்பி, ஜனாதிபதியைக் காண இயலாத அளவுக்குத் தாம் களைப்படைந்து இருப்பதாகக் கூறச் சொன்னார். லிங்கனின் துணையாளர் கோபத்தில் வெடித்தார், ஆனால் அவரது தோள்களின் மீது லிங்கன் மென்மையாகத் தமது கைகளை வைத்து, “இதை அவ்வளவு கடினமாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள். மெக்கிளைஸ்லன் நமக்கு வெற்றியைக் கொண்டு வருவாரென்றால், நான் அவரது குதிரையின் (கடிவாளத்தைப்) பிடித்துச் செல்லத் தயாராக இருப்பேன்!” என்று கூறினார்.